

MỤC LỤC

LỜI MỞ ĐẦU.....	5
CHƯƠNG 1: GÁNH XIẾC BỌ.....	7
CHƯƠNG 2: TẮM ẢNH BÍ MẬT.....	13
CHƯƠNG 3: PIP.....	16
CHƯƠNG 4: CHIẾC CHUÔNG CỬA.....	23
CHƯƠNG 5: NHÀ KHO.....	30
CHƯƠNG 6: TIẾNG CHUÔNG REO.....	36
CHƯƠNG 7: NHỮNG CHÚ RẮN NỎ.....	41
CHƯƠNG 8: CUỘC THỬ NGHIỆM THỨC ĂN.....	47
CHƯƠNG 9: XÁ XỊ.....	60
CHƯƠNG 10: CUỘC GỌI.....	67
CHƯƠNG 11: RỒNG CON NÊN ĂN GÌ?.....	72
CHƯƠNG 12: ĂN THỊT HAY ĂN TẠP?.....	75
CHƯƠNG 13: MẸ.....	81
CHƯƠNG 14: LỖN LÊN.....	83
CHƯƠNG 15: HỌC CÁCH BẮT CÁ.....	86
CHƯƠNG 16: CÓ KHÓI?.....	94
CHÚ GIẢI.....	97

DÀNH TẶNG TIM – ML
DÀNH TẶNG GOOSE VÀ BUBS – AC

Câu chuyện này không có thật.
Tên tuổi, nhân vật, nơi chốn, và các sự kiện
đều là sản phẩm tưởng tượng của tác giả,
và nếu có thật cũng được sử dụng với mục đích hư cấu.

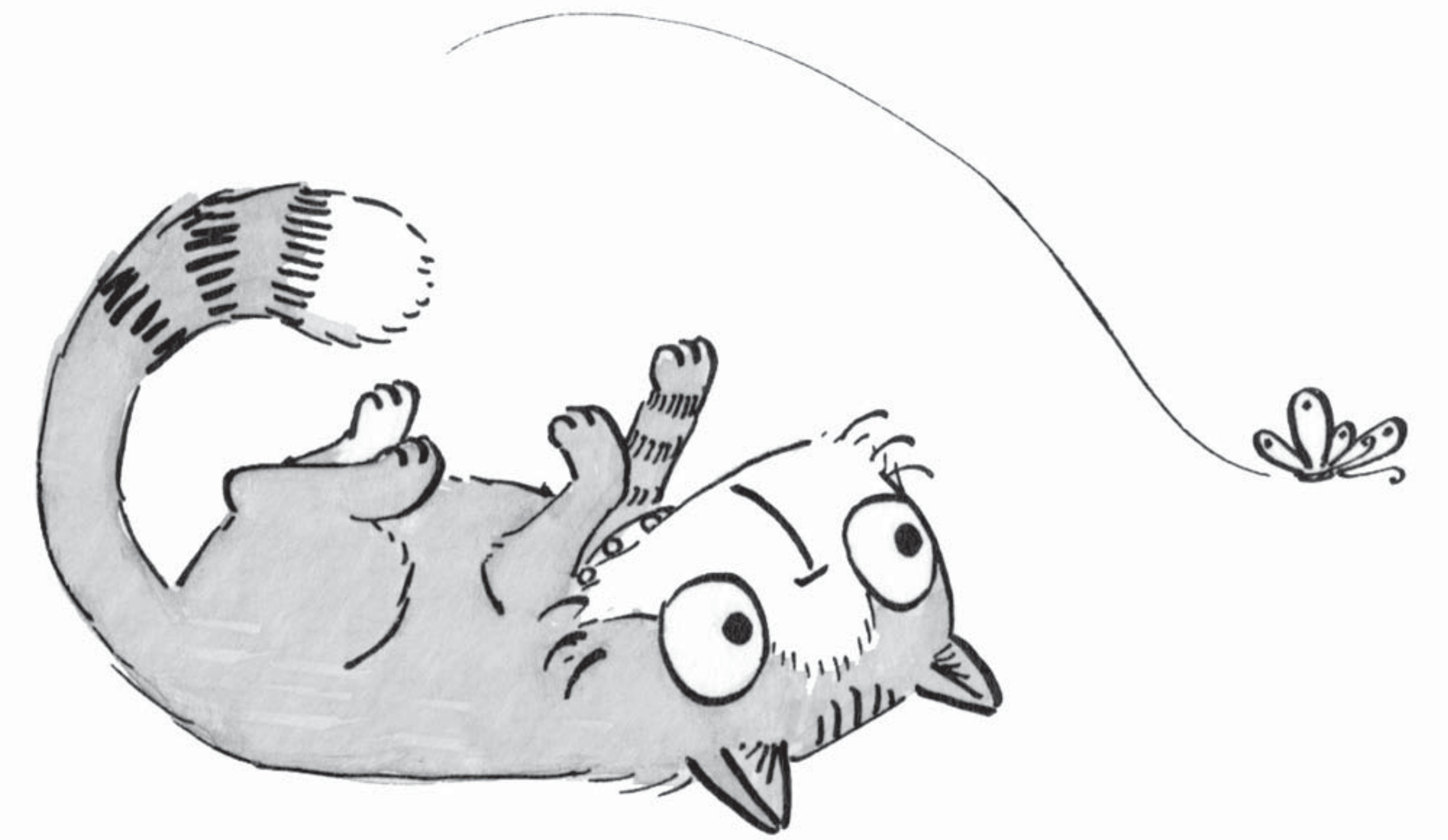

LỜI MỞ ĐẦU

Dạo gần đây, tôi và Xá Xị ngày nào cũng ngóng đợi tiếng chuông cửa phía nhà kho.

Tôi biết hầu hết mọi người đều háo hức khi nghe thấy tiếng chuông cửa nhà họ reo vang. Nó có thể báo hiệu một món quà hoặc một gói hàng được giao đến, hay một người bạn ghé chơi. Nhưng chuông cửa nhà chúng tôi còn thú vị hơn thế nữa cơ. Bởi vì nó là chiếc chuông cửa *thần kì*. Khi nó đổ chuông, điều đó có nghĩa là một sinh vật huyền bí đang đợi bên ngoài nhà tôi đây. Một sinh vật huyền bí cần lắm sự giúp đỡ của chúng tôi.

Gần như cả cuộc đời mẹ tôi đã giúp đỡ chúng. Và bây giờ tôi cũng thế...

CHƯƠNG I GÀNH XIẾC BỘ

“Có chuyện gì thế, Xá Xị?” Tôi cúi xuống vò bộ lông ấm áp mượt mà của nhóc mèo. Mèo nhỏ đang dùng móng vuốt cố lật một hòn đá nặng phủ đầy rêu. Hẳn là bên dưới có thứ gì hay ho lắm cho xem.

Tôi thông thả đưa tay nhấc hòn đá sang một bên. Trúng phóc! Tôi vỗ tay mừng rỡ. Hòn đá này quả thật giấu một kho báu. Một tí con bọ gỗ!

Ừ thì... có thể không đến một tí. Nhưng ít nhất phải tận hai chục con.

Xá Xị tiến lên một bước. “Meo?”

“Không! Không được ăn bọ! Bẩn lắm.”

Mèo con của tôi có niềm đam mê với bọ y như tôi vậy, nhưng lí do thì khác nhau. Tôi thích chơi đùa với những sinh vật này, còn nó chỉ muốn ăn thôi.

Hừm. Có trò gì thật vui cho lũ bọ gỗ này không nhỉ? Tôi nhặt một con đặt lên bàn tay, những bàn chân tí hon ngọ nguậy như đang chạy bộ.

Xá Xị rảo bước lại chỗ đóng đồ nghề của tôi và cào cào cặp Kính Tư Duy.

“A, ý hay đấy,” nói rồi, tôi cài kính lên đầu.

Hầu hết các nhà khoa học đều đeo kính bảo hộ, và tôi cũng làm thế khi cần bảo vệ đôi mắt. Nhưng mỗi khi bí những ý tưởng thông minh, tôi lại đẩy cặp Kính Tư Duy lên đỉnh đầu. Bằng cách đó, nó sẽ gần với não tôi hơn.

Con bọ gỗ trên tay vừa bò qua một chiếc cầu tôi tự tạo bằng cách chạm hai đầu ngón trở lại với nhau.

“Tớ nghĩ ra rồi! Hãy mở một gánh xiếc bọ!”

Tôi uốn mấy cành cây nhỏ thành những chiếc vòng để lũ bọ bò qua. Rồi tôi xếp vài viên đá tròn để chúng tập thăng bằng trên đó. Tiếp theo, tôi buộc vài cọng cỏ vào hai đầu một miếng vỏ cây phẳng để làm một

chiếc xích đu nằm sát đất (phòng trường hợp có nghệ sĩ nào của tôi bị ngã).

Phần thú vị nhất là tiết mục đi trên cầu thăng bằng do tôi chế ra bằng cách gác một cành cây dài giữa hai hòn đá phẳng. Một trong những con bọ béo nhất bò lên cầu.

Tôi chống khuỷu tay nằm xuống thăm cỏ mềm để cổ vũ nó. “Cố lên, bọ bé bỏng! Cậu làm được mà!”

Gắn được... gắn được rồi. Ôi không! Nó ngã kèn xuống đám cỏ. Rồi một con khác cũng ngã theo. Những con càng béo càng khó di chuyển. Hừm. Tôi thận trọng nhặt con bọ bé nhất trong đám lên.

“Được rồi, anh bạn nhỏ. Cậu chắc là đứa nhỏ nhất ở đây nhưng tớ nghĩ cậu sẽ làm được. Hãy chứng tỏ tài năng đi nào!”

Tôi đặt con bọ tí hon lên một đầu nhánh cây. Trong suốt hành trình đó, tôi cố nén hơi thở cho đến khi nó qua được bên kia cầu.

Thành công rồi! Tôi nhảy căng lên mừng rỡ và nhìn quanh xem mẹ có ở đó không. Rồi tôi nhớ ra mẹ đang xếp hành lí trong nhà. Tôi vẫn quen có mẹ ở bên mình như mọi bữa.

“Mẹ sẽ thích lắm đây. Đi tìm mẹ nào, Xá Xị. Đi thôi!”

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, vừa vịn bắt gặp Xá Xị rón rén trườn về phía đoàn diễn viên xiếc.

“Không được, mèo con. Cậu phải đi với tớ. Để cậu ở ngoài này tớ chẳng yên tâm chút nào. Những người bạn bé nhỏ này không phải là món ăn vặt của cậu đâu!”

Xá Xị lườm tôi bực bội, nhưng rồi nó bỏ cuộc và chịu đi theo. Khi đến gần phía nhà, tôi thấy bóng mẹ bên cửa sổ. Nhưng mẹ không nhìn chúng tôi. Mẹ đang nhìn về kho thóc cũ, và cầm trên tay một tấm ảnh.